

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Stanislavem Štěpánkem ve věci

žalobce:

██████████ narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátkou JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou
sídlem Olbrachtova 599/8, 293 01 Mladá Boleslav III

proti

žalovanému:

██████████ narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Janem Hraškem
sídlem Revoluční 123/17, 460 01 Liberec 4

o zřízení nezbytné cesty

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal zřízení služebnosti stezky přes pozemek p.č. 749 pro vlastníka budovy čp.35 na pozemku p.č. 748 vše v katastrálním území a obci Hrádek nad Nisou, v rozsahu stanoveném geometrickým plánem za úplaty ve výši 5 040 Kč za současného stanovení povinnosti žalobci podílet se 1/2 na žalovaným účelně vynaložených nákladech na údržbu a opravu zatížené části pozemku č.p. 749 se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 37 810,20 Kč, k rukám právního zástupce žalovaného, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Liberci náklady řízení státu ve výši 11 314 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 19. 3. 2015 se žalobce domáhal zřízení nezbytné cesty v podobě služebnosti stezky, a to za úplaty za zřízení nezbytné cesty ve výši 5 040 Kč. Služebností by byl zatížen pozemek p. č. 749 zapsaný v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec, pro obec a katastrální území Hrádek nad Nisou, na listu vlastnictví č. 2236, a to ve prospěch pozemku p. č. 748, jehož součástí je stavba čp. 35, vše zapsané v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec, pro obec a katastrální území Hrádek nad Nisou, na listu vlastnictví č. 1306.

Žalobce svůj návrh odůvodnil tím, že je výlučným vlastníkem budovy čp. 35 na pozemku p. č. 748, vše zapsané v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec, pro obec a katastrální území Hrádek nad Nisou, na listu vlastnictví č. 1306. Sousedním pozemkem je pozemek p. č. 749, zapsaný u téhož katastrálního úřadu na listu vlastnictví č. 2236, a je ve vlastnictví žalovaného. Budova čp. 35 je historicky rozdělena do dvou částí od sebe stavebně oddělených, přičemž do zadního traktu je přístup možný jediné přes pozemek p. č. 749 ve vlastnictví žalovaného. Žalobce do svého vlastnictví nabyl budovu již takto vystavěnou. Dle informací původního vlastníka, jakož i dle Městského úřadu Hrádek nad Nisou, byla budova takto vystavěna od počátku a vlastníci pozemku p. č. 749 přístup k budově přes tento pozemek respektovali a umožňovali. Budova se řadí mezi historickou zástavbu města starou cca. 90 až 100 let, přičemž v prvním nadzemním podlaží objektu se od nepaměti nachází nebytový prostor (nyní provozovna bistra). Dle údajů stavebního úřadu není konstrukčně možné, aby provozovna byla propojena s částí objektu sloužícího k bydlení. Žalovaný byl v době nabytí pozemku s touto situací seznámen, do nedávné doby byl přístup přes pozemek p. č. 749 umožňován na základě nájemní smlouvy. V současné době však nájemní smlouva uzavřena není, neboť žalovaný ji odmítl uzavřít. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá do zadní části budovy jiný přístup než přes pozemek žalovaného, je zapotřebí vztahy mezi účastníky ošetřit zřízením práva nezbytné cesty formou tzv. služebnosti stezky. Co do výše odměny za zřízení služebnosti vycházel žalobce ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Jaroslavem Svobodou, v němž byla služebnost oceněna na 5 040 Kč. Žalobce žalovaného vyzval k uzavření smlouvy o zřízení služebnosti, to však žalovaný odmítl.

2. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že neuznává nárok uplatněný v žalobě, a to ani zčásti. Žalovaný za rozhodnou skutečnost považuje to, že již z katastrální mapy je zřejmé, že do budovy čp. 35 je možný přístup z veřejných komunikací, a to jednak z náměstí, jednak z přilehlé ulice. Žalovaný uvedl, že nájemcům objektu čp. 35 nijak nebránil a nebrání ve vstupu. Rozepře nastaly ve chvíli, kdy žalobce pozemek p. č. 749 ve vlastnictví žalovaného proměnil na odkládiště materiálu z jím prováděné rekonstrukce (vysypání betonu na trávník, stále ležící hromada písku na pozemku), vše bez svolení žalovaného. Na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn dopisem právního zástupce žalovaného. Jako důkaz k prokázání svých tvrzení navrhl žalovaný ohledání místa a výslech nájemníků objektu čp. 35. Žalovaný sporoval skutečnost, že historicky nebyl do zadního traktu zbudován přístup přímo z budovy čp. 35. Žalovaný má za to, že přístup do budovy byl upraven tak, že v rámci maximalizace zisku z ostatních nájemních prostor byl znemožněn žalobcem či jeho předchůdcem vstup do obytné části přímo z budovy čp. 35.
3. V průběhu soudního řízení probíhala mezi účastníky rovněž jednání o smírném řešení, avšak shody se nepodařilo dosáhnout, neboť stanoviska stran se zásadně rozcházejí po celou dobu řízení.
4. Na základě provedených důkazů soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:

Mezi účastníky bylo nesporným, že žalobce je vlastníkem pozemku p. č. 748, jehož součástí je stavba čp. 35, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Liberecký

kraj, katastrální pracoviště Liberec, pro obec a katastrální území Hrádek nad Nisou, na listu vlastnictví č. 1306. Dále pak bylo nesporným, že žalovaný je vlastníkem mimo jiné pozemku p. č. 749, zapsaného v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec, pro obec a katastrální území Hrádek nad Nisou, na listu vlastnictví č. 2236. Mezi účastníky bylo rovněž nesporným, že vchod do obytné části budovy čp. 35 je v současné době pouze jeden, a to zezadu budovy, přičemž přístup je možný jediné přes pozemek žalovaného p. č. 749.

Kupní smlouvou ze dne 9. 5. 1994 bylo prokázáno, že žalobce nabyl pozemek p. č. 748, jehož součástí je stavba čp. 35, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec, pro obec a katastrální území Hrádek nad Nisou, kupní smlouvu a smlouvou o zřízení věcných břemen ze dne 7. 4. 2010 bylo prokázáno, že žalovaný nabyl pozemek p. č. 749, jehož součástí je stavba čp. 259, a zároveň byly pro oprávněného Telefónica O2 Czech Republic zřízena věcná břemena, a to k pozemku p. č. 749 v rozsahu práva vstupu a vjezdu na pozemek.

Znaleckým posudkem ze dne 7. 8. 1995 bylo prokázáno, že k tomuto dni byl jeden vstup do budovy z náměstí, druhý z dvorní části. Tento závěr vyplývá rovněž ze znaleckého posudku zpracovaného dne 22. 8. 1995.

Dohodou o nájmu přístupové cesty bylo prokázáno, že mezi žalobcem a žalovaným byla dne 1. 5. 2012 uzavřena smlouva o nájmu přístupové cesty, a to od 1. 5. 2012 s výpovědní lhůtou 1 měsíc.

Sdělením Městského úřadu Hrádek nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, ze dne 16. 3. 2015 bylo prokázáno, že k tomuto datu byla v přízemí budovy zřízena pizzerie, přičemž se jedná o prostor stavebně oddělený od ostatních částí domu, tedy bytových jednotek. Není konstrukčně možné, aby byla provozovna propojena s obytnou částí domu.

Znaleckým posudkem ze dne 8. 3. 2018 bylo prokázáno, že věcné břemeno v podobě služebnosti cesty o šíři 2 metry a délce 18 metrů bylo oceněno na 5 040 Kč.

Výzvou k uzavření smlouvy o zřízení služebnosti bylo prokázáno, že dne 28. 5. 2014 byl ze strany žalobce, resp. jeho právního zástupce, učiněn pokus o uzavření smlouvy o zřízení služebnosti. Na to dne 14. 7. 2014 reagoval právní zástupce žalovaného přípisem, z něhož bylo zjištěno, že žalovaný tuto nabídku zcela odmítá.

Výzvou Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec, bylo prokázáno, že poznámku o podané žalobě by mohl katastrální úřad vyznačit, pokud by žalobce podal katastrálnímu úřadu žádost o takový zápis.

Místním šetřením bylo prokázáno, že budova čp. 35 se nachází v zástavbě obytných domů. V přízemí je zřízena pizzerie, která je od ostatních částí domu, tedy sklepa a obytné části domu, oddělená. Vstup do provozovny je v rohu budovy přímo z chodníku náměstí. V prvním patře budovy se nachází dva byty, přičemž vstup k těmto bytům je samostatným vchodem ze dvora. Do dvora na p. č. 749 je jediný přístup z ulice Legionářská, a to dřevěnou bránou.

Znaleckým posudkem ze dne 14. 1. 2019 vypracovaného Ing. Jiřím Morávkem bylo prokázáno, že původně měl dům dva vchody z Dolního náměstí, jeden z nároží, druhý vedený na opačné straně u štítové zdi. V době stavby a prvních letech existence byly byty v druhém nadzemním podlaží přístupny samostatným vchodem z náměstí, v třicátých letech byl tento vstup zazděn a nahrazen oknem. Od té doby se do obytné části domu mohl ke vstupu používat pouze vstup ze dvora. Konstrukce domu umožňuje konstrukční spojení nebytového prostoru a obytné části domu, avšak z praktického hlediska je vhodné, aby byl nebytový prostor stavebně uzavřený. Již v době nabytí pozemku p. č. 749 žalovaným byl jediný přístup do obytné části budovy čp. 35 přes dvůr, tedy přes pozemek žalovaného. Tyto závěry pak Ing. Jiří Morávek potvrdil i při výslechu, když uvedl, že provedl místní šetření, při němž měl možnost prohlédnout si vše, co považoval za

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poullová.

nutné. Učinil si představu o stavebním řešení domu, kdy i dnes je patrné, jaká byla původní dispozice domu. Studium historických materiálů znalec zjistil, že dům měl původně dva vchody z náměstí, zachován je vchod z nároží, druhý vchod v pravé části budovy byl zazděn a nahrazen oknem. Znalec dospěl k závěru, že k této přestavbě muselo dojít ve 20. či 30. letech minulého století, od té doby je vstup do druhého a třetího nadzemního podlaží pouze přes dvůr. Bylo by i dnes možné původní vchod obnovit a zajistit tak do druhého a třetího nadzemního podlaží přístup přímo z náměstí. Vyžadovalo by to však poměrně zásadní stavební úpravy, přičemž finanční náročnost přestavby byla odhadnuta zhruba na 500 000 Kč. Doba potřebných prací, bez času na získání příslušných povolení, pak byla odhadnuta na dva až tři měsíce.

Fotografiemi bylo prokázáno, že přístupová cesta vedoucí ke vstupu do nemovité věci žalovaného slouží rovněž pro přístup do budovy ve vlastnictví žalobce.

Rozborem přístupu do objektu čp. 35 vypracovaného Ing. arch. Ondřejem Plášilem bylo prokázáno, že na základě jím vypracované výkresové dokumentace k rozsahu stavebních úprav byly náklady na tyto stavební úpravy odhadnuty na 1 303 579 Kč bez DPH, a to od přípravné projektové fáze, přes stavební řízení, vč. správních poplatků, až po samotnou dodávku stavebního materiálu a provedení prací.

5. V projednávané věci soud neshledal důvodným návrh žalobce na zpracování znaleckého posudku za účelem stanovení ceny případné přestavby budovy tak, aby byl obnoven původní přístup z náměstí, a případně znalecký posudek za účelem stanovení obecné ceny nemovité věci žalobce, neboť závěry znaleckého posudku vypracovaného Ing. Jiřím Morávkem jsou přesvědčivé a dostatečné.
6. Na základě výše uvedených skutkových zjištění dospěl soud k následujícím skutkovým závěrům: Žalobce je vlastníkem pozemku p. č. 748, jehož součástí je stavba čp. 35. V prvním podlaží této budovy se nachází nebytové prostory, do nichž je možný přístup vchodem v nároží domu z náměstí. Do dalších podlaží a sklepa budovy je v současné době přístup možný jediné přes dvůr na pozemku p. č. 749 ve vlastnictví žalovaného. Tento dvůr slouží rovněž pro přístup do stavby ve vlastnictví žalovaného, která je součástí předmětného pozemku. Původně byl vstup do obytné části domu čp. 35 umístěn rovněž z náměstí, ale již ve 30. letech minulého století byl přebudován na okno a jako jediný možný vstup byl zanechán právě vstup, k němuž je možné dostat se pouze přes pozemek žalovaného. Konstrukčně je ale možné, aby byl původní vchod do obytné části z náměstí opět zbudován, avšak s náklady na přestavbu ve výši asi 500 000 Kč, přičemž se předpokládá časová náročnost v řádu dvou až tří měsíců. V současné době není mezi účastníky uzavřena nájemní smlouva o přístupové cestě, jak tomu bylo v minulosti, a je tedy třeba jejich vzájemné vztahy upravit rozhodnutím soudu.
7. Soud věc po právní stránce posoudil podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) takto:

Podle § 1029 odst. 1 o. z. může vlastník nemovité věci, na níž nelze řádně hospodařit či jinak ji řádně užívat proto, že není dostatečně spojena s veřejnou cestou, žádat, aby mu soused za náhradu povolil nezbytnou cestu přes svůj pozemek. Podle odstavce 2 pak nezbytnou cestu může soud povolit v rozsahu, který odpovídá potřebě vlastníka nemovité věci řádně ji užívat s náklady co nejmenšími, a to i jako služebnost. Zároveň musí být dbáno, aby soused byl zřízením nebo užíváním nezbytné cesty co nejméně obtěžován a jeho pozemek co nejméně zasažen. To musí být zvláště zvaženo, má-li se žadateli povolit zřízení nové cesty.

Podle § 1030 odst. 1 o. z. za nezbytnou cestu náleží úplata a odčinění újmy, není-li již kryto úplatou. Povolí-li se spoluužívání cizí soukromé cesty, zahrne úplata i zvýšené náklady na její údržbu.

Podle § 1032 odst. 1 o. z. soud nepovolí nezbytnou cestu,

- a) převýší-li škoda na nemovité věci souseda zřejmě výhodu nezbytné cesty,
- b) způsobil-li si nedostatek přístupu z hrubé nedbalosti či úmyslně ten, kdo o nezbytnou cestu žádá, nebo
- c) žádá-li se nezbytná cesta jen za účelem pohodlnějšího spojení.

Podle § 1275 odst. 1 o. z. zakládá služebnost stezky právo chodit po ní nebo se po ní dopravovat lidskou silou a právo, aby po stezce jiní přicházeli k oprávněné osobě a odcházeli od ní nebo se lidskou silou dopravovali.

- 8. Soud po provedeném dokazování dospěl k následujícímu závěru. V současné chvíli je jediný možný přístup do obytné části domu přes pozemek ve vlastnictví žalovaného, dříve však bylo možné do obytné části budovy vstoupit přímo z náměstí, tento vchod byl zazděn ve 30. letech minulého století. Mezi stranami tedy bylo sporné, zda je jediným možným přístupem do obytné části domu čp. 35 přístup přes pozemek ve vlastnictví žalovaného, nebo lze zřídit i přístup jiný.
- 9. Povolením nezbytné cesty dochází k výraznému zásahu do vlastnického práva, je tedy třeba dbát na to, aby byl tento zásah co nejmenší, případně zcela eliminován. Soud má však za to, že nejsou splněny zákonné podmínky pro povolení nezbytné cesty ve formě služebnosti stezky, neboť nemovitá věc ve vlastnictví žalobce je s veřejnou cestou dostatečně spojena. Soud dále posuzoval podmínky pro nepovolení nezbytné cesty dle ustanovení § 1032 odst. 1 o. z. a dospěl k závěru, že žalobce žádá zřízení práva nezbytné cesty jen za účelem pohodlnějšího a výhodnějšího spojení s veřejnou cestou. Povolil-li by soud zřízení nezbytné cesty, jednalo by se o citelný a nezákonný zásah do vlastnického práva žalovaného.
- 10. Soud vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, přičemž judikaturu vztahující se k nezbytné cestě dle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. lze použít přiměřeně rovněž pro tuto problematiku dle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4242/2015). Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1897/2004, vyplývá, že věcné břemeno cesty podle § 151o odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, nelze zřídit, může-li si vlastník stavby zajistit přístup ke stavbě z veřejné komunikace; to neplatí, jestliže náklady s tím spojené jsou nepřiměřeně vysoké v porovnání s újmou, která by zřízením věcného břemene byla způsobena vlastníku přilehlého pozemku. Dále pak z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 38/2005, vyplývá, že skutečnost, že přístup zřízený přes cizí pozemek na základě práva odpovídajícího věcnému břemenu by byl pro žalobce pohodlnější, resp. výhodnější, nebo že by se obešel bez stavebních úprav, není významná.
- 11. Soud se tedy musel vypořádat s otázkou, zda je možné nemovitou věc žalobce spojit s veřejnou cestou jinak. Původně existoval v budově čp. 35 druhý vchod z náměstí, který umožňoval vstup do obytné části domu. Tento vchod byl zazděn již v 30. letech minulého století, avšak konstrukčně dům umožňuje, aby byl tento vstup znovu obnoven. Znalec odhadl celkové náklady na přestavbu ve výši 500 000 Kč. Je zřejmé, že možnost spojit budovu s veřejnou cestou existuje, ale jen za předpokladu stavebních úprav, jejichž cena byla odhadnuta na 500 000 Kč.
- 12. Je nutné dále zodpovědět otázku, zda tyto náklady nejsou nepřiměřeně vysoké tak, že by několikrát převyšovaly újmu žalovaného, a není tak možné jejich vynaložení po žalobci rozumně požadovat. Soud se však v tomto případě přiklání spíše k názoru z výše uvedeného rozsudku sp. zn. 22 Cdo 1897/2004. V daném případě bude zřízení nového přístupu vlastníkem stavby sice nákladné, ale jde již jen o soukromý majetkový zájem, který nelze uspokojit na úkor jiného vlastníka zřízením nezbytné cesty. Soud si je vědom, že částka 500 000 Kč je značná, ale v porovnání s hodnotou nemovité věci žalobce, která se nachází v centru Hrádku nad Nisou, jsou v ní nebytové prostory a zároveň obytná část, má soud za to, že není nepřiměřená.

13. Závěr soudu pak potvrzuje rovněž názor vyslovený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 22 Cdo 5235/2014, z něž plyne, že zřízení nezbytné cesty představuje vážný zásah do práva vlastníka pozemku, a proto je třeba vždy poměřovat výhodu, kterou cesta poskytuje, s újmou, která by vznikla zřízením cesty pro vlastníka zatížené nemovitosti. Jestliže je třeba při rozhodování o povolení nezbytné cesty vážit, zda by újma vzniklá zřízením práva nezbytné cesty vlastníkovu pozemku převyšovala újmu vzniklou vlastníkovu stavby odepřením takového práva, nelze tím rozumět, že je třeba jen poměřit náklady, které by musel vlastník stavby vynaložit na dosažení sledovaného cíle jiným způsobem s újmou způsobenou omezením hospodaření na zatěžovaném pozemku. Újma vlastníka pozemku v neposlední řadě spočívá v tom, že obecná cena jeho nemovitostí v důsledku zatížení klesne; tato újma je vyjádřitelná v penězích. Je třeba přihlížet i k dalším případným omezením, a to i takovým, která lze finančně vyčíslit jen obtížně.
14. Soud dospěl k závěru, že po žalobci lze rozumně požadovat, aby částku 500 000 Kč vynaložil na stavební úpravy spojené s vybudováním nového vchodu, a nemuselo tak dojít k omezení vlastnického práva žalovaného. Soud má za to, že tyto náklady nepřevyšují několásobně újmu žalovaného, neboť nelze vycházet pouze z finanční stránky věci a porovnávat náklady na přestavbu a náhradu za zřízení nezbytné cesty, ale v případě, že existuje možnost, jak nemovitou věc žalobce spojit s veřejnou cestou, je na místě rozhodnout tak, aby vlastnické právo žalovaného nebylo dotčeno.
15. Na základě shora uvedených důvodů soud žalobu v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že přiznal žalovanému, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 37 810,20 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. c), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z částky 2 500 Kč za každý z jedenácti úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně jedenácti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 22. 8. 2018 náhrada 448,10 Kč za 42 ujetých km v částce 248,10 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 6,4 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 2 × 30 minut v částce 200 Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 31 248,10 Kč ve výši 6 562,10 Kč.
17. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. je žalovaný povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Liberci náklady řízení ve výši 11 314 Kč, tj. náklady, které státu vznikly v souvislosti s vyhotovením znaleckého posudku. Tyto náklady je žalovaný povinen zaplatit na účet Okresního soudu v Liberci ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku rovněž podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Liberec 12. února 2020

Mgr. Stanislav Štěpánek v. r.
samosoudce

